

SZÁZADOS

A régi iskoláé vagyok,
a vére és aranyé.

Rongyos buborék,
annyi sem érek,
változik a kor,
összemegy a szellem:
eltévedt szó: én
lóval költözöm,
omnibusszal.

Szilánkokat fúj szét,
front van, Frontinos
szél. Nézi az ujj- és
tenyéryomokat,
a betépett üveget.
Támadásról morog.
Nem hiszem, hogy helyszínelne.
Még nincs ilyen szó,
de azt hiszem: öregel.

Elfog a szél, mormolja,
és sört bont a huzatos szobában,
habzik a keserűség.
Rohadt egy sirokkó: mindent visz.
Ismétlem, széli helyzetben vagyok:
mondja a cébérádióba,
de senki nem figyel,
a régi kódok már lejártak.

Elárultak a katonáim.
Szélnek eresztettek
a tizedesek.
Ma bekapok egyet.
Adj király, katonát:
szakítok, ha bírok,
egy ágat úgyis régen tépek,
szeret, nem szeret,
lelombozom a fát, ahelyett,
hogymegmáshoz;
aláhulló levelek,
bomolni jó, számolni
szomorúság.

Megmondták neki:
hamarosan ernyő nélkül,
kristályba lesz zuhanása.
De ő nyelvet ölt és röhög.
Két arca is van az üvegben,
kétfejű a százados.
Puskatussal feltöri
saját, csontos kódjait.
Felnyitja mindkét fejét, s lejárt
baritonján így recseg:
összetöröm az eget az üvegek helyett,
s a láz piros zsakettben, majd eltemet.

A múltkor is öngyilkos akartam lenni,
csak nem találtatok otthon: krákogja
a rádióba. Mindig rátesz egy lapáttal,
ő ilyen: persze hogy már jönnek érte.

Hajdani eszelősök
osonnak a csigalépcsőn,
önmagát álmodó, katonás toronyba:
akarnak, akarnak a hajdanok,
de hajnal az nem vagyok,
eltávon van, kimenős a fény,
már csak nekem cseng a sötét.

De nem én vagyok,
aki nem fizet meg.
Mégis én maradok, szó-
fa a szobában, utolsónak.

Jövőtől intakt zubbonyban
váll-lapot cserél a százados:
néha öreg lapnak, néha
szemfedőnek hívja.
Lopják a gombjaim,
motyogja, míg micisárga
kesztyűben fia sörét issza.

Az egyenruha háromszintes,
tisztá, rendes ház. Láb, törzs, fej.
Pantalló, zubbony, meg a sapka.
Nem disszidált, nem írt alá semmit.
A százados régóta egy helyen lakik.

Nézi a szemközti erkélyt:
Kereszt az ott, vagy ember?
Kí nem volt már ügynök itt?

Ódivatú túvel megszúrt
nyakkendőben így beszél.

Konyak van a hegedűben
és véres bor a bőr alatt,
zokszó nélkül zokog a zongora:
mondja a süket rádióba,
míg két védőkarral vezényel.
Szereti a vén, gerinces zenét,
a jókedvvel, bőséggel áradót,
ahogy szokta volt mondani:
a múlt századost.

Bakelit-ing és körgallér.
Gramofonos ember, hideg túvel.
Egy ilyen kivel cserélsz el?